

SOMNIS SINTÈTICS

VICENTA MARTINEZ APARICI

DECLARACIÓ D'AMOR A L'ALFABET DE LA TEUA GRÀCIA ESCRITA EN MÈTRICA PARTIDA I VERS PARAL·LEL

1	1	Mil homes hauran intentat refrenar els seus sen-	14 b
		timents, i mil cors més hauran d'acabar trencats, par-	14 c
		tits. Sé que ara i adés han provat de tocar-te els pe-	14 d
		sars i desconsols mil trobadors i et lloaven can-	14 f
5		çons. Car ets doncella tendra, els qui et veuen la po-	14 g
		esia als ulls s'enamoren. Car del tresor ets el ma-	14h
		pa et desitgen i volen destapar el forat. Ets luxu-	14 j
		riant de natura: per l'amor tens la metgia miste-	14 l
10	5	riosa. Mes tu retornes l'alegria a l'ànima cà-	14m
		lida i també a la freda car tens bon cor i ets va-	14 n
		lenta. Tots volen tenir-te a prop: són les teues ma-	14 p
		neres les millors. Com la mantis que són de les fe-	14 q
15		melles les més perilloses: perquè al teu entrecà-	14 r
		valcar-se moren els mascles; com cercant les colo-	14 s
		mes es refreguen tots els pardals, jo et mostre la grà-	14 t
		cia de mon cor, però ho faig a la meua ma-	14 v
		nera que bé sabràs apreciar. Sé que per car-	14 w
20		ta les paraules confonen, mes per l'intent d'agra-	14 x
	10	dar-vos faré servir tot mitjà i indústria.	14 y
22		¿Sabreu, dolç cor, llegir entre vers i vers mon amor?	14 z

Torna a rellegir el poema. Ara, però, encadena només els versos senars i salta't els versos parells; és a dir, llegeix només l'1, el 3, el 5, etc..

*Boxed in by the wheels that grind down the road
Did we kill a hedgehog or was it a toad?*

Matthew Hounsome.

LA LÍNIA DE MORT

La nit estén el seu llençol blanc.

Els cotxes repton l'asfalt
i bronzint pentinen la boira.

Quan el vent ja no remuga
s'inunda de fumassa la vall:
ni la lluïssor dels llums
ni la lluna distreta
penetren el vel del blanc.

La foscor del camí,
la boira que s'entortolliga als pins
i un ca que cuejant travessa
la línia de mort.

A

B

Un parpelleig de llum
l'encisa
i la goma dels pneumàtics
engoleix l'animal.

Fa dos segons cercava
la femella,
ara jau a terra amb
el cos rebentat.
Primer gemega, després
udola, udola, udola...

Un borrall a la via
i el baf a les finestres,
el sotrac de l'automòbil
i "Me cague en Déu" a la boca.

Fa dos segons tenia
la ferralla nova;
ara el parabrises esquitxat
i el xassís abonyegat,
l'home arrufa les celles
i maleeix la seua dissort...

Intentarà moure's i no
podrà arrossegar els ossos:

Quan mire el retall
de la màquina i l'home
que baixa, no ho
comprenderà.

Pararà de seguida per
acaronar, corprès, el bony:

Quan mire el retall
de la bèstia que sagna i
gemega, la
blasmarà.

La nit és pròxima a la mort
i el gemec ressona a la vall.
Cadàvers d'ovelles esgarriades,
gats, sargantanes i serps
transversals.

Al dia,
la línia de mort
despertarà tacada d'èczemes.

Suara,
les vísceres
s'eixamoren al sol.

Primavera d'hivern. Primavera d'estiu.

*I tot és Primavera:
i tota fulla verda eternament.*

Joan Salvat-Papasseit.

LAOS: UNA MINA D'OR.

Un tot de molsa verda cobreix de vellut
els turonets que saltironegen:
primavera d'estiu, primavera d'hivern,
esclaten palmeres, sòbrin plataners.

La vida batega i pren la terra,
una xarxa d'arrels escanya el sòl:
on sobren les mines sempre
hi ha una passa de més.

Al pati de l'escola,
L'infant de pell fosca i ulls de carbó
somnia ser Maradona
quan fa el gol amb la crossa.

A la nit, sa germana festeja:
S'arregla els cabells,
es lliga la pròtesi
i espera inquieta.

Quan l'avi somnolent
en l'hamaca capcineja,
un zumzeig de mosques
li envolta el monyó.

El pare,
sense mans,
ens envia un fort aplaudiment.

A Laos cadascú té una mina d'or,
qui no la troba és perquè no vol.

*Gehst du am End' zugrunde,
So trag's mit starkem Mut:
Die eine Schöpferstunde
Macht alle Tode gut!*

Carl Zuckmayer

EXPERIÈNCIA MÍSTICA D'ORGASME RETINAL I CONVERSA INTERGENERACIONAL AMB LA MEUA ÀVIA CENTENÀRIA.

(Destinat, és clar, a la meua àvia: Carme Muñoz)

Quan fina l'última ramiola de vent
la iaia ix de casa per fer el passeig,
i arrossega els peus
i a cada passa raspalla la terra.

Avui ha assegut els vint anys de dol
entre dos ametllers florits:
tan simètric el brancatge,
tan roig el cel encès,
el crepuscle engolint el capvespre
i la iaia allí enmig, arrugada com una pansa,
i tan simètric el brancatge
i a la iaia l'engolia la nit;
m'he corprès:
“-Iaia, quin ha estat el dia més feliç de sa vida?”
“-Quan vaig fer el primer fill.”

I la vella riu i riu
i la vida assaona la terra
i a la iaia l'engoleix la memòria
i el dol es fon a la nit.

LA REESTRENA

Repetició,
la còpia d'allò anterior,
el calc miserable, el plagi més mesquí,
el símil sense la diferència, la mimesi de si mateix.
Aquesta nit, especialment per a vostès:
allò que ja ha passat!

Acomodeu-vos als vostres seients
i prepareu-vos per gaudir de la reestrena del
Gran Èxit:
la reconstrucció exacta del fet
que aquell dia es varen perdre.

Aquesta nit,
dos germans bessons es retrobaran
trenta-tres anys després de l'avortament,
un exequilibrista paralític els relatarà
el moment clau de la seua errada,
i,
per als més religiosos,
l'àngel mutilat caurà des del regne dels cels
per traçar un tall en el buit.

El Show d'aquesta nit s'emetrà
per tots els canals, en hores punta
i sense interrupcions publicitàries.

Abone's a la imatge,
codifique la seua ànima
i la pantalla serà el reflex
de les seues angúnies, complexos i expectatives.

Repetició,
una altra vegada la còpia d'allò anterior,
el calc miserable, el plagi més vil,
el símil sense la diferència.
Aquesta nit, especialment per a vostès:
allò que ja ha estat
sense arribar a esdevenir!

A Simone de Beauvoir.

CONTRA EL SEDUCTOR (especialment el de Kierkegaard)

Els llavis als llavis
i les parpelles ja no es clouran.
El flaïre de la sina neutralitzat amb 'antiefluvi'
- nou producte estàndard que anul·la la sentida de dona.

Soterrarem l'espurneig dels seus ulls,
L'emmirallament i el somris.
Desaprendrem com s'esfulla la margarida
i li traurem el bombolleig al xampany
per fer sucs transgènicament naturals.
Brindarem pel nou èxit vitamínic!

La poesia ha mort:
la dona s'aferma com a subjecte transcendent i històric.
Al talego el trobador!

Elles
es deixaran créixer el pèl a les aixelles
i descansaran els talons al terra.
Perquè tenen el mateix dret
S'asseuran amb les cames esbatanades
els cabells escarolats i més pèl a les aixelles.

Ens atansarem sense formes
i ens tocaran sense convencions.
Copularem amagats a les sèquies resseques,
als solars i als antics sequers.
Això sí: amb moderníssims mètodes anticonceptius!

Ens sentirem mamífers;
però
quan exhale l'últim desig,
arremullats de suor,
ens mirarem als ulls i direm:
post coitum homo hominis triste.

usa la teua llengua

* * * * WALKMAN

* * * * KETCHUP

* * * * KLEENEX

COCA-COLAINTERNET

ROCK 'N ROLL HOBBY

KIWI SEXY FILM SHOW

4x4

POESIA ORTOPÈDICA

(Intent paranoic-crític d'encapsar la primavera)

Has vist com a
la figuera
des pun ta va
la primavera?

Quan es gronxa
la palmera
llevant vincla
la Ribera.

Una nouera
trau la mà,
dona't pressa
i pren-li-la.

Llum diàfana
l'abril desfà,
veus la porta
per escapar?

sí, sí,
l'èczema carmesí,
àdhuc ell ha vingut ací
òscul del migdia i del de matí;
òvul celest, ¿ets tu el principi de
l'òpera terrenal que escalfant fecundes
l'esfèric d'un déu etern, de flames,
d'espurnes i el foc incandescent?
Calfa'm ma terra, fins fer-me
Calfa'm ma terra, fins fer-me
polsim; que l'arena fina ja s'
esmuny d'entre els
dits!!!!!!!!!!!!

oasi, palmera, sol, dàtils, Nil, mòmia, catacumbes, duna, camell, tuareg

fa un
sol que ba-
da les pedres fa
un sol
que bada
les pedres i
la pi-rà-mi-de
tan tosca com sempre:
ni badalls ni escletxes

miratg E
miratGe
mIratge
mirat ge
miraTge
miratgE

COMPLEX D'ESPERMA

El cap de la taula,
el cap de l'expedició
i el cap de la família
sense cap tipus de dubte.

“Jo, mea, mi, mon, ma,
més, molt, millor, -íssim, -íssima...”
El seu discurs paranoic
o d'exalçament del jo
esdevingut himne triomfal familiar
homologat per Ell mateix.

Un nou llenguatge reflexiu
on tot l'univers de discurs
gira al voltant de l'ego:
“Jo em lleve, jo m'adorm,
jo em parle, jo m'escolte,
jo em tinc fam, jo em menje
i em vomite a mi mateix...”

PLUJA ÀCIDA

...i fem com qui sent ploure.

SOMNIS SINTÈTICS

VICENTA MARTINEZ APARICI